

zonde leven was niet voor hem. Voor hem was er het speciale leven, het gewatteerde, voorbeschikte, omlijste leven van plicht aan de traditie, van de gebondenheid van het Verhevene. Hij had een verheven stand op te houden. Hij mocht geen ongecensureerde vriendschappen sluiten. Hij mocht in zijn eigen wereld geen willekeurige vrouwen kennen. Hij moest alle verlangens, alle begeerten zooveel mogelijk leeren beheerschen, tot het moment, dat de plicht dit verlangen en deze begeerte als noodzakelijkheid en offer zou eischen. Hij hoorde niet tot de massa, die zich in het duister van haar menigvuldigheid vermeedert. Hij had een stamboom voort te planten en van dat gebeuren moest rekenschap worden afgelegd; het moest worden ingeschreven op de lange lijst van vijftwintig voorouders, die allen deze traditie volbracht hadden. Een lange lijn van vijftwintig geslachten was zijn glorierijk Verleden, waarin nooit het onconventioneele individualisme zich had uitgeleefd, maar waar altijd de geschoolde discipline en het traditioneele offer hadden hoogtij gevierd en het schepsel overwonnen.

En zoo verkwijnende allengs in Tschjimpie het schuchtere verlangen, dat, door het pantser van conventie en baatzucht heen, toch af en toe was opgekiemd. Het verbleekte onder de voortdurende belemmeringen. Het hoopte zich op en zocht een anderen uitweg en toen werd Tschjimpie humeurig en melancholiek, apathisch en misanthropisch. Hij werd veel te vroeg gepoeseerd voor zijn leeftijd. Hij nam het gemak en de weelde en waarschijnlijk haatte hij alle schepsels uit zijn omgeving.

De eenige zelfstandige afwisseling in zijn leven was in het raamkozijn staan en met zijn vochtig neusje tegen de ruit gedrukt, op straat staren. Tijden lang kon hij daar staan turen naar het leven daar buiten, dat leven, dat hij hier uit zijn veilige vensterbank bekeek en waaraan hij geen aandeel kon hebben en misschien niet eens meer aandeel wenschte te hebben. Hij was verwend en verweekelijkt in zijn gemakkelijk wereldje zonder ontroeringen en hij had zich teruggetrokken in zijn wat vadsige, egoïstische eenzaamheid.

Op straat waren andere honden. Vreemde honden. Gewone honden uit het gewone leven, geboren uit de vermenging van allerlei onbewaakte en ongeregistreerde hartstochten, opgegroeid in de rauwe werkelijkheid, zonder zorg, zonder speciale opvoeding, zonder verfijning, zonder afkomst.... Gewone burgerlijke en plebeïsche honden. Een taks zonder kromme pooten. Een foxterrier zonder afgeknotte staart en met te weinig vlekken op zijn witte vel. Een dobberman met ongeknijpte ooren. Een setter met een bulldoggenhoofd, een soort hazewind op o-beenen....

Met rustige, koele observatie volgde Tschjimpie het doen en laten van deze honden: hun ongemanierd heen en weer gevlieg, hun onwaardig gestoei, hun hongerig gesnuffel langs den trottoirrand. Hij zag, hoe de taks en de setter met het waterhoofd op elkaar aanvlogen, tegen elkaar oprenden,